

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Eidem. 193.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

Τῷ αὐτῷ. ρεγ.

Οξείας ὀπιβάλλεις τοῖς ἐνθυμήμασι, καὶ θριμύεις ἠορεύεις τὰ κεκρυμμένα ἀνίγματα, τὰ δόγματα τῆς ἐρίφων ὁ Ιακώβ πατριάρχης, καὶ τὴν εὐλογίαν τῆ πατρὸς πελοσίωδου, τὸν κύριον ἡμῶν καὶ σωτῆρα ἠνίξαστο, τὴν ἐκαμάρτητον φύσιν ἀμαρτητάς δέξαιδρον, καὶ τὰ πάθη αὐτῆς ἐν ἑαυτῷ θανατώσαντα. τῆτο γὰρ δηλοῖ ἡ τῆς νεκρῶν δευμάτων περιθεσίς, ἐπειδὴ ἐδὲν ἐμφῶδες λοιπὸν ἐν τῇ φύσει κατέλιπε, τῆς εὐνούμης γάστρας καὶ χρίσεως ἄξιον. ἀλλὰ νεκρώσας αὐτῆς τὰ γήϊνα μέλη, καὶ βρωσὶν παροσφιλή τῷ πατρὶ παροσκόμισε, τὴν ἡμετέραν αἰετὴν πεινῶντι σωτηρίαν, καὶ ἡμῶν ἐν ἑαυτῷ τὴν ἀναφάρτων εὐλογίαν ἐπέγραψε.

Ορίωνι μοναχῷ. ρεδ.

Πόθεν ἔφης, οἱ πονηροὶ λογισμοί, ἐκ τῆς καρδίας ἐξέρχονται, καὶ κοινῶσι τὸν ἀήρωτον. ἐκ τῆς κατεύδεν τοῦς γεωργίας ἐρηγορέναι ὀφείλοτας, καὶ φυλάττειν τῆς καλῆς ἀπέματος τὸν καρπὸν ὑπαθῆλλοντα. εἰ γὰρ μὴ κόρη καὶ κέρω τῆ ἑαυτῆς φυλακῆν παροδεδώκειδρ τὴν θείαν εἰκόνα μολευάντες, τῆτεσι τὸ καλὸν ἀπέμα νοτεύσαντες, τῆς ζιζανίαν ὀ σπέρους, ὀδχ ἂν εὖρε παρῆσδυσιν, καὶ ἄξια πυρὸς ζιζανία ἐν ἡμῶν κατεργάσατο.

Τῷ αὐτῷ. ρεε.

Θίλεις ἀπελθόντες συλλέξαιδρ τὰ ζιζανία, αἱ ἀγγελικαὶ δυνάμεις, φασί, ἀφρονεῖν αἰετῷ θείῳ θελήματι εὐνοϊκῶς ὀπιθυμοῦσδαι, ἐπειδὴ καὶ τὴν ἡμῶν ὀλιγωρίαν, καὶ τὴν τοῦ θεοῦ πολλὴν ὀρώσι μακροθυμίαν. ἀλλὰ παροξῆσαι τοῦτο καλόνται, μὴ συεκτημῆν τοῖς ζιζανίοις ὀ σίτος, μὴ ποτε ἀρπαγῆ ἀμαρτωλὸς παροξὸς διόρθωσιν βλέπων, μὴ πονηρῶν γε ὀμένων γονέων συνεκκοσῆ ἀκατό γιωσα τέκνα, ἐπ

πεμνημέ
909.

Eidem. 193.

Ingeniosè & argutè animum cogitationibus adiucis : atque acutè occulta ænigmata venaris . Iacob hædorum pellibus contectus, ac paternam benedictionem cōsecutus, Dominum ac Saluatorem nostrum significauit, qui peccato obnoxiam naturam citra peccatum suscepit, ac vitiosos ipsius affectus in seipso interemit (hoc enim mortuarum pellium indumentum designat.) Quandoquidem nihil iam hædinum, ac sinistro latere atque condemnatione dignum in natura reliquit : verùm terrenis ipsius membris morte affectis, Patri, perpetua salutis nostræ fame flagranti, gratum ac suauem cibum obtulit, nobisque in seipso nunquam eripiendam benedictionem fontis in morem protulit.

Genè. 27.
Iacob
Christi
typus.

Orioni Monacho. 194.

Vnde est, inquis, quòd malæ cogitationes è corde exeunt, & coinquinant hominem? Nimirum quia dormiunt agricolæ, qui excubias agere debebânt, atque exorientem boni seminis fructum tueri & conseruare. Nam nisi in gluie ac veterno custodiam nostram pfodidissimus, diuina videlicet imagine contaminata, hoc est præclaro semine adulterato, zizaniorum fator, quâ ad nos irreperet, non inuenisset, ne zizania igne digna in nobis efficeret.

Matt. 13.
Cur malæ
cogitationes hominem inquinant.
Matt. 13.
κόρη καὶ
καρπῶ.

Eidem. 195.

Vis abeuntes colligamus zizania, aiunt angelicæ virtutes, diuinæ voluntati beneuolo semper animo administram operam præbere cupientes. Quoniam & segnitie nostram ac socordiam, & ingentem Dei lenitatem conspiciunt. Verùm hoc facere prohibentur, ne vnâ cum zizaniis euellatur & triticum: hoc est, ne rapiatur peccator ad vitæ emendationem spectans, ne vnâ cum improbis parentibus infontes liberi simul excindantur, qui adhuc quide

Matt. 13.